

So
smrtiacim
pozdravom

So
smrťou
pozdravom

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

You Are Fatally Invited

First published in Great Britain in 2025 by Bantam an imprint of Transworld Publishers

Copyright © Wolf Noir LLC 2025

Map copyright © Wolf Noir LLC 2025

Ande Pliego has asserted her right under the Copyright, Designs and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work.

Jacket design © Holly Macdonald

Jacket images: Mark Fearon/Arcangel, iStock

All rights reserved.

Preložila: Martina Šturcelová, 2025

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýl, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2025

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko, BN: 148955/01

Vydavateľstvo Motýl, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefón: 02/381 045 81

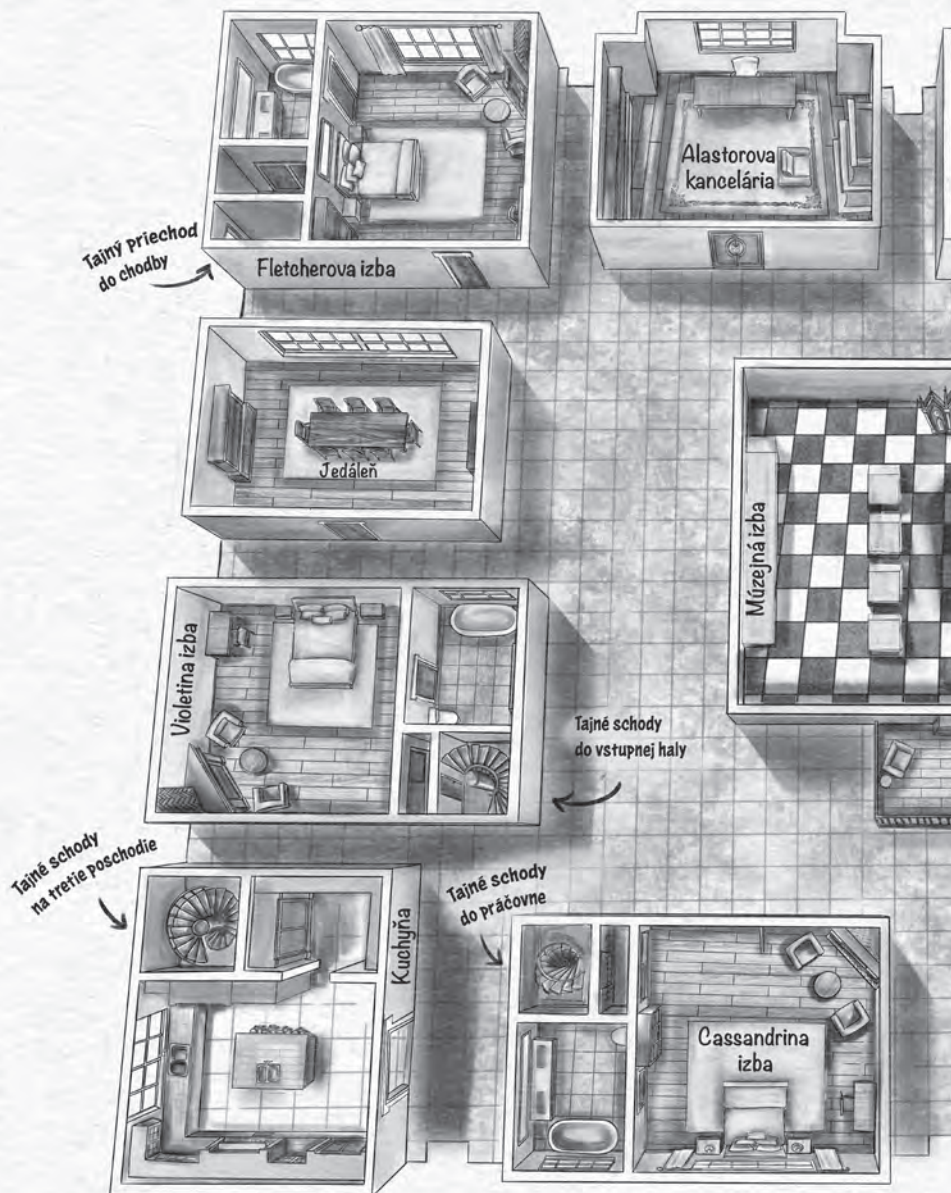
e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

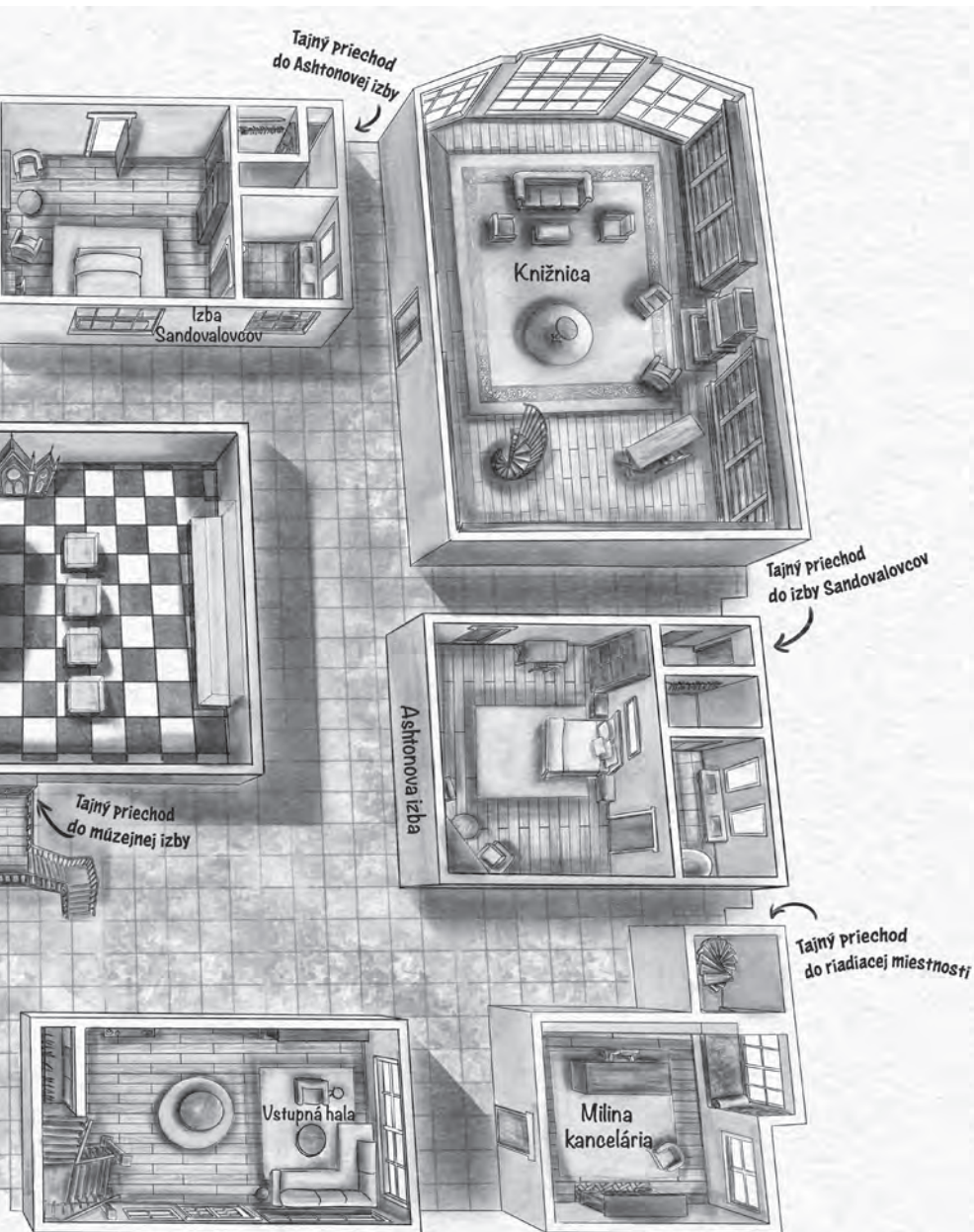
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-412-2

*Pri venovaní tejto knihy existovala odjakživa iba jedna možnosť:
mojej superhviezdnej agentke a partnerke v (literárnom) zločine
Hannah Schofieldovej, ktorá vždy verila,
že je to iba otázka času.*

*V širšom zmysle:
tým, ktorí vedia, aké je túžiť po niečom tak,
až na jazyku cítiť chuť medi a soli.
(Teda tebe.)*

Sídlo Wolf Harbor

Úryvok z knihy
Atrament vo vašich žilách: O písaní strachu
Autor: J. R. Alastor

ÚVOD

Keby ste vzali príbeh, pripútali ho k jedálenskému stolu a skalpelom mu rozrezali hrud', zistili by ste, že zdrojom jeho sily je téma. Vďaka nej začne chladné telo príbehu dýchať, presiakne cez listy mŕtvych stromov, prenikne cez vašu pokožku a ostrými pazúrmí vám zovrie srdce.

Prečo tak milujeme ten mrazivý pocit? Ako je možné, že sa moje desivé knihy predávajú po celom svete v takom množstve? (Mimo-
chodom, veľmi pekne ďakujem.) A prečo sa *Strašidelný dom na kopci* stále považuje za jeden z najväčších príbehov všetkých čias?

Mám teóriu – netvor v dome a vrah v temnote sú odrazom nás samých. Pri čítaní o dome, ktorý sa mení na pokrivené zrkadlo duše mladej ženy, máme pocit, že hľadáme do vlastných očí. Podobne ako Gréci, ktorí sledovali tragédie a komédie, aby prežívali emócie, aj my prahneme po konfrontácii so svojimi najskrytejšími tajomstvami.

Všetci sme predsa niekedy vykonali čosi temné.

Ibaže rovnako ako Gréci by sme túto skúsenosť radi absolvovali v bezpečnom prostredí. Netúžime naozaj čeliť sami sebe. Iba potrebujeme mať pocit, že sme to spravili. Chceme zakúsiť bodnutie viny, úľavu z katarzie a potom existovať ďalej, akoby sa nič nestalo.

Písanie je ako krásne šialenstvo. Akoby ste sa sami rozrezali, nechali si vykrvacať dušu na papier v paradoxnej pretvárke zraniteľnosti, ktorú vie dosiahnuť asi iba spisovateľ. A písanie strachu si vyžaduje najväčšiu zraniteľnosť zo všetkých, ochotu postaviť sa svojim démonom a oslobodiť ich.

Odkiaľ však tí démoni pochádzajú? Pramenia z veľkého bremena, z neodpuštilnej viny, ktorú nesie toľko našich protagonistov?

Podľa mňa každý z vás vie, o čom hovorím. Ak nie, v tejto knihe sa všetci dobre spoznáme.

Podme na to, neviem sa dočkať.

PRVÝ DEŇ

SLÁVNOSTNÁ VEČERA

Slávnostná večera (podstatné meno): situácia, keď postavy niekto pozve do odlahlého, no vždy prepychového sídla. Zvyčajne je za tým tajomný hostiteľ, ktorý sa môže, ale aj nemusí objaviť v deji. Neodvratne nasledujú vražda a chaos.

Atrament vo vašich žilách: O písaní strachu
Tematické prvky

PRVÁ KAPITOLA

RODRIGO

Bol som pripravený predať svoju dušu za jednosmerný lístok späť do Španielska, a to som vystúpil z lietadla len tri hodiny predtým.

„Ro?“ Olivia si prepletla studené prsty s mojimi, tak som odtrhol pohľad od tmavého pásu oblakov nad prístavom. „Čo sa deje?“

Stiahol som si šál z úst a jemne som ju pobožkal. „*Nada, mi vida.*“

Zrakom som sklúzol na mólo, kde sa sivasté dosky ohýbali vekom. Sťažne desiatok opustených plachetníc sa dvíhali k nebu nad štátom Maine ako špáradlá, zatiaľ čo malý trajekt vedľa nás pôsobil nedotknuto. Slnko bolo ako nehanebná lož. Takmer spálilo všetku hmlu, no ešte nebolo vidno ostrov Wolf Harbor za horizontom.

Olivia mi ťahala ruku z vrecka bundy, líca mala ošľahané vetrom. „Stále si napätý.“

„Mrzne mi tvár.“

„Iba tú z teba vidím.“

„Preto mi mrzne.“

Na čele sa jej objavila vráska a pohladil som ju palcom. „Viem, že si...“

„Podozrieavý darebák?“

„Krásne povedané, láska, ale chcela som povedať *nervózny*. Ver mi, Alastor nemá nijaký zákerný plán, ako nás dostať do súdnej sie-
ne a zničiť nám životy.“ Vtipne zagúľala očami, až mi mimovoľne
myklo kútikom úst. „Tá dohoda o mlčanlivosti je istotne len forma-
lita. Ako inak by mal anonymný autor istotu, že neprezradíme jeho
identitu?“

Kožený náhrdelník mi sťahoval krk. Kiežby bola dohoda o ml-
čanlivosti jediné, čo ma trápilo.

„Zrejme máš pravdu,“ zaklamal som a objal som ju okolo pliec.
Desať rokov v súdnych sieňach ma však naučilo, že ktokoľvek je
schopný čohokoľvek, vrátane celebrít a autorov. Aj mňa. Ako som,
preboha, dospel k záveru, že prísť sem bude dobrý nápad?

„Ste tu zavčasu, ako je teraz v móde.“ V nemilosrdnom vetre
k nám doľahli Fletcherove slová s jemným britským prízvukom
a napätie v mojom krku trochu povolilo. Oblek s rybím vzorom mu
obopínal široké plecia a vlasy mal učesané a starostlivo nagéľované.
Presne takto vyzeral, keď sme boli naposledy na pohárikú. Naozaj
odvtedy ubehol už rok? „Ahoj, hrdličky.“

Úlava, že konečne vidím priateľa, sa zmiešala s obavou. Moja
žena bola presvedčená, že Fletcher nie je môj priateľ. *Finalmente* však
možno získame nejaké odpovede týkajúce sa tejto tajomnej výpravy.

Roztvoril som náruč na pozdrav. „Fletch.“

„Dlho sme sa nevideli.“ Objali sme sa, Fletcher mi poklepal po ple-
ci. Naklonil hlavu k mojej žene. „Olivia, drahá, nádherná ako vždy.“

„Fletcher.“ Olivia si jednou rukou chytila divokú svetlú hrivu,
no úsmev jej nedorazil až k očiam.

Fletcher sa zazubil. „Bude to parádny týždeň, čo?“

„Povedal ti Alastor niečo?“ spýtal som sa. „Hlavne o tej doho-
de o mlčanlivosti. Je to trochu zvláštne na stretnutie spisovateľov.“

Zatváril sa šibalsky. „Bohužiaľ, mlčím ako hrob.“

„Je nám jasné, že vieš viac než my. Mohli by sme preskočiť k fáze,
v ktorej budeš aspoň trochu užitočný?“

„Mne to nepripadá čudné,“ nadhodila Olivia, čím opatrne pri-
pomenula posledných päť mesiacov našich špekulácií. „Podľa mňa

to má logiku. Pre Alastora to bude prvá udalosť v takmer tridsať-ročnej kariére, na ktorej sa osobne zúčastní. Dáva zmysel, že chce svoju identitu udržať v tajnosti. Preto si skutočne myslím, že klebety sú pravdivé a pôvodný J. R. Alastor už nepíše. V jeho mene teraz pokračuje syn.“

„Olivia.“ Vyslovil som jej meno s čo najjasnejším španielskym prízvukom a s úsmevom som pokrútil hlavou. „Alastor iba v jednom veľmi dávnom rozhovore spomenul, že má dieťa.“

„Alebo máme podpísať dohodu o mlčanlivosti preto, lebo nám dá nakuknúť do svojej novej knihy,“ skúsila Olivia a oči sa jej zalí-gotali ako prístav. „Možno na nej chce Alastor pracovať s nami.“

Fletcher si posmešne odfrkol. „Ako by ste vy, členovia plebsu, mohli pracovať na knihe J. R. Alastora? Iba Ashton Carter by bol dosť hlúpy na to, aby to skúsil, a všetkých by nás vyhodili, keby sme to dovolili.“

„Počul som to,“ zakričal hlas z móla a myklo ma. Kráčal k nám muž okolo tridsiatky s rukami vo vreckách koženej bundy a s taškou na notebook prevesenou cez plece. Ashton Carter, čínsko-americký spisovateľ, ktorého paranormálny triler sa nachádzal v každom z knižných balíčkov, ktoré Olivia objednala. Mali sme tri alebo štyri kusy jeho diela.

„Spomeň čerta,“ podotkol Fletcher sarkasticky so zvýšeným hlasom a s trpkým úšľabkom. „Carter, ty šašo, toto je stretnutie spisovateľov. Ako si, preboha, získal pozvánku?“

„Si šarmantný ako vždy, Fletch.“ Carter mi s úsmevom podal ruku. „Ashton Carter, spisovateľ. Prekvapivo.“

„Teší ma. Rodrigo Sandoval.“

„Carter sa minulú jar vďaka úplatkom so mnou pretlačil do au-torskej skupiny,“ oznámil Fletcher veselo.

„Tak moment,“ ohradil sa Carter. „Moderátor neupozorňoval mňa, aby som sa upokojil.“

„Tento príbeh by som si rada vypočula,“ usmiala sa Olivia a na-tiahla k nemu ruku. „Olivia. Obávam sa, že som ešte nečítala nijakú vašu knihu, ale bude to moja odmena, keď s Room dokončíme ak-tuálnu záležitosť.“

Pred stretnutím sme sa spoločne usilovali prečítať knihy všetkých účastníkov, ale radšej by som znovu pretrpel siedme vydanie *Príručky literárneho právnika o autorských právach, ochranných známkach a zmluvách vo vydavateľskom a v zábavnom priemysle* než ďalších tridsať strán Carterovej knihy. Paranormálne témy a strašidlá ma nikdy nebavili.

„Bola by to pre mňa česť,“ povedal Carter a jemne prikývol.

„Ukáž ju.“ Fletcher vystrčil dlaň ku Carterovi. „Svoju pozvánku. Uverím, že ťa pozvali, až keď uvidím tvoje meno na papieri.“

Carter si vzdychol, ale otvoril tašku a začal sa v nej hrabať. „Porovnajme ich, aby bolo jasné, či sme dostali rovnaké, alebo či Alastor do niektorej nezakódoval stopu.“

„Stopu?“ zopakoval Fletcher s hraným prekvapením. „Máš päť rokov?“ Vytrhol Carterovi zloženú obálku s matnou čiernou kartičkou a voskovou pečatou v tvare lebky. Pri čítaní zlatých slov napísaných kurzívou znechutene pokrčil nos. „*Vážený pán Carter*. Rodrigo, Olivia, tuším sme svedkami anomálie. Alebo ide o zlyhanie Alastorových kognitívnych funkcií.“

Olivia medzitým vytiahla našu pozvánku, ktorú uchovávala ako dôkaz v malom obale. Obálku som úhladne rozrezal nožíkom na listy, ktorý mi darovala minulý rok k narodeninám. Podržala pozvánku vedľa Carterovej a nadšene sa na mňa pozrela. Opätoval som jej to.

Vážený pán Carter,

bolo by mi veľkou ctou, keby ste sa zúčastnili na tematickom autorskom stretnutí, ktoré organizujem v sídle Wolf Harbor v štáte Maine počas posledného októbrového týždňa.

Rád sa udržiavam takpovediac v obraze, pokiaľ ide o aktuálne dianie v žánri trilera a hororu, a Vaša kniha POHLTÍ NÁS TO ma právom zaujala. Myslím si, že ste vytvorili čosi jedinečné, čo ide pod kožu, a doslova sa neviem dočkať Vášho ďalšieho diela, čo sa mi nestáva často.

Prial by som si, aby Vám naše malé stretnutie poskytlo príležitosť písať, zapojiť sa do diskusií s ďalšími vychádzajúcimi

či etablovanými hviezdami Vášho žánru a prostredníctvom tajomných večerí inšpirovať múzu, aby Vás oslovila. Uistujem Vás, že si to užijete.

Prosím, potvrďte svoju účasť na čísle uvedenom nižšie. Moja asistentka Mila sa postará o všetko potrebné vrátane zaslania dohody o mlčanlivosti na preštudovanie, aby som si zachoval anonymitu. Určite to chápete.

Dúfam, že sa k nám pridáte.

So smrtiacim pozdravom

J. R. Alastor

„Je to v podstate rovnaké,“ zamrmlala Olivia. „Okrem našich mien a toho, čo napísal o našich knihách.“

„Aj tak to veľa nevysvetľuje.“ Zahľadel som sa na vlnu, ktorá sa rozbila o mólo a zaliala nám nohy. Slaná voda mi olemovala kožené topánky. „Prečo by Alastor zrazu začal komunikovať so svetom práve teraz po tridsiatich rokoch anonymity?“

„Zjavne pocítil náhly a neodolateľný obdiv ku Carterovmu pamfletu a jednoducho sa s ním potreboval zoznámiť,“ podotkol Fletcher nezaujato.

Carter si povzdychol. „Nikto vo mňa neverí tak ako ty, Fletch.“

„Možno je osamelý,“ navrhla Olivia. „Po toľkých rokoch bez podpisovania kníh.“

„Ja mám podpísanú knihu,“ pochválil sa Carter so zdvihnutým ukazovákom. „*Preseknutie mena*. Prvé vydanie.“

„S pôvodnou obálkou?“ spýtal sa Fletcher zamračené. „S tou čudnou sponou? Ani ja nemám to vydanie. Ešte povedz, že si bol šťastlivec na aukcii Christie's minulý rok, ktorý získal gramofón použitý vo filmovej adaptácii *Našich vyrytých kostí*.“

„Netuším, čo je Christie's, no kiežby som to bol ja,“ poznamenal Carter a nahodil previnilý výraz. „Prepáčte, Olivia. Čo ste to hovorili o podpisovaní kníh?“

„V niektorých obchodoch sa dajú zohnať podpísané tituly,“

odvetila Olivia, „ale Alastor nikdy nechodil na akcie, krsty kníh, rozhovory a podobne. *Nada*.“

Šklblo mi kútikmi. Pomaly si osvojila niektoré z mojich španielskych fráz.

„Iba si myslím,“ pokračovala, „že keď sa nachádzate na vrchole potravinového reťazca a nikto nevie, kto ste, istotne je to trochu izolujúce. Patríme k niekoľkým šťastlivcom, ktorých si nedávno prečítal a obľúbil.“

Jemne som ju štuchol do brady. „Obávam sa, že je to viac než len menšia izolácia, *mi reina*.“

Olivia zdvihla obočie a pokrútila hlavou. „Môžeš sa ho na to opýtať, keď tam dorazíme.“

„Apropo,“ ozval sa Carter, keď zbadal trajekt, do ktorého narážali rozbúrené vlny. „Trochu malý pre šiestich ľudí, nehovoriac o batožine.“

„Nemáš rád člny?“ nadhodil Fletcher s očividným pobavením.

„Skôr vodu.“ Pri pohľade na drsne vyzerajúceho kapitána dodal: „To je Alastor?“

„Sotva. Spoznáš ho, keď ho uvidíš.“

„Už si ho stretol?“

„Ak to už musíš vedieť, Alastor ma osobne pozval, predtým než rozoslal listy.“ Fletcher sa potiahol za rukáv saka a mierne povýšenecky sa usmial. „Ale aby som to skrátil, áno, už sme sa stretli.“

„Fíha.“ Carter našpúlil spodnú peru a na tvári mu zahral skrytý úsmev. „Nevedel som, že podporuje charitu.“

„Veď si tu, nie?“

„Ak si dobre spomínam,“ vstúpila do rozhovoru Olivia, „Ashton bol okamžitou jednotkou v rebríčku bestsellerov New York Times.“

Šklblo mnou. Fletcherova kniha sa dostala len na deviate miesto, teda hlboko pod Carterovým umiestnením, a pochyboval som, že ho to pripomenutie potešilo.

Pod topánkami som zacítil rytmické dunenie. Kroky.

Pri pohľade za Oliviu mi na zátylku naskočili zimomriavky. Po móle k nám prichádzali dve ženy a jedna z nich mi hľadela rovno do očí. Stiahlo mi hrdlo.

„Cassandra,“ zvolala Olivia a pustila ma. „Neviem, či sa na mňa pamätáte. Som...“

„Samozrejme!“ vykrikla staršia žena a zamávala rukami. Zhluk náramkov na zápästí jej pritom veselo cinkal. „Pracovný seminár v San Franciscu, ako by som mohla zabudnúť? Za vašu kariéru si pripisujem zásluhy. Hrdosť je slabé slovo na opísanie toho, ako sa cítim.“

S pevne nasadeným úsmevom som jej podal ruku, zatiaľ čo ma Olivia predstavila.

Čakal ma pobyt na ostrove s manželkou, bývalým priateľom, ktorý sa neznášal s mojou ženou, a s niekoľkými cudzími ľuďmi, ktorí budú sledovať toto napätie v priamom prenose. Nehovoriac o našom anonymnom hostiteľovi, ktorého knihy zbožňujem väčšinu svojho dospelého života. Možno by to bolo vzrušujúce, keby nepozval ešte niekoho z mojej minulosti. Jednu z mála osôb, ktorá ma mohla jedným ťahom zničiť.

Cielos. Mal som Olivii povedať pravdu, keď som mal príležitosť.

DRUHÁ KAPITOLA

MILA

Do vlasov mi šľahal slaný vietor a cez kabát sa predierala októbrová hmľa. Na biele mólo špliechala voda. Postavila som sa vo vysokých topánkach na špičky a prižmúрила som oči na malý trajekt, ktorý si ku mne razil cestu prístavom ako skalpel.

Z kabíny lode sa vyhrnuli hostia a obdivovali červené listy na stromoch aj závoje hmly, ktoré sa vznášali nad zubatým pobrežím ostrova. Pri pohľade na ne som sa rozrušene zachvela.

Po rokoch, keď som ich tváre vídala iba na zadných obálkach kníh, boli konečne tu.

V mojich rukách.

Motor trajektu s vrčaním spomalil, kapitán odviazal predné lano a hodil mi ho.

„Vitajte na ostrove Wolf Harbor,“ zvolala som a uviazala som lano na biele zábradlie. Môj dych bol v chladnom vzduchu ako duch, zjavil sa a hneď zmizol. „Volám sa Mila del Angélová a budem sa o vás starať v mene vášho hostiteľa.“

Hostia tlmene poďakovali. Pomohla som im vystúpiť na mólo, každého som privítala menom a oni zatiaľ zvedavo otáčali hlavy ku kamienkovej pláži a k útesu, ktorý sa týčil nad nami.

„Kde je?“ spýtal sa vysoký Brit v sivom saku s pohľadom zabodnutým do kamenných schodov vedúcich hore na kopec. Bol to sám veľký Thomas Fletcher, ktorého pomaly sa rozvíjajúca literárna záhada očarila obe strany Atlantiku. „Povedal, že nás tu privíta.“

Naozaj? „Mrzí ma to, ale pán Alastor sa zdržal,“ odvetila som. „Medzitým vám vyvezú batožinu a v dome na vás čaká občerstvenie.“ Otočila som sa na podpätku a ťažká sukňa čiernych šiat mi pritom narazila do stehien.

Zrak mi uviazol na oblohe. Pred chvíľou mi do očí svietilo slnko, no oblaky medzičasom klesli ako tmavá ťažká opona na javisku.

„Zjavne sa zdržal,“ zopakoval Fletcher ostatným, akoby som nič nepovedala. „Nemám tu signál, pravdepodobne sa mi nedovolal.“

Naskočili mi zimomriavky. Ochladilo sa, pritom mala byť dnešná uvítacia večera na pláži.

Nič to. Bolo to moje javisko, moja hra. Tento týždeň sa nič nepokazí. Príliš dlho som nad tým posadnuto premýšľala.

Po toľkých rokoch ste mi konečne patrili.

Stúpali sme po širokých schodoch z hladkého kameňa a nad nami nervózne krákali vrany. Nezáväzne som sa rozhovorila o ostrove, teda o desiatich kilometroch borovicového a dubového lesa, o pláži na južnej strane a o prístrešku pre člny. Ostrov kúpil pred rokom anonymný autor známy ako J. R. Alastor od herečky, ktorá ho zdevastovala. Panské sídlo a jeho pozemky prešli rozsiahlymi rekonštrukciami a dnes ho médiá nazývali vrcholom luxusu.

Hoci tu vlastne nikdy nebol nijaký novinár.

Je zvláštne, že Alastor minul nepredstaviteľnú sumu peňazí, aby ostal anonymný, zatiaľ čo ja som dobrovoľne uzavrela zmluvu s diablom, len aby si ľudia pamätali moje meno.

„Je to zábava, až kým neudrie búrka,“ podotkla s kamenným výrazom Violet Blaková a odhrnula si vlasy z veľkých, výrazne

olemovaných očí. Bola z nás najmladšia, mala len dvadsaťštyri rokov. Tento rok si zosvetlila tmavé vlasy na purpurovočervené a sama si ostrihala ofinu, teda ak sa dalo veriť tomu, čo sa písalo na sociálnych sieťach.

Dramatické zmeny účesu málokedy prichádzajú len tak, takže som podvedome uvažovala, aký asi mala dôvod.

„Dost' tu fúka,“ nadhodila som veselo a ignorovala som tmavú oblohu, ktorá pripomínala dym na pozadí listia zafarbeného ako oheň. „Máme však generátor, čln na núdzové situácie a pevnú linku, ktorá vedie priamo na pevninu.“

Počas vysvetľovania som si bolestne uvedomovala prítomnosť Ashtona Cartera po svojej ľavici. Napísal paranormálny triler pre mladých, ktorý mi minulý rok doslova vytrhol dušu z hrude. Pre nás všetkých by bolo lepšie, keby som sa tvárila, že je niekto iný.

Koruna stromov sa rozostúpila a ukázal sa dom na kopci. Ten pohľad mi zakaždým vyrazí dych.

„Nádhera,“ zvolala Cassandra Hutchinsonová, nadšene zatlieskala a náramky jej pritom zazvonili ako zvonkohra vo vetre. Mala vyše sedemdesiat, bola najstaršia z celej skupiny, statnej postavy a tretí raz vydatá. Nadýchané vlasy granátovej farby si pravdepodobne na noc natáčala.

Ak boli o nej fámy pravdivé, nebolo až také prekvapivé, že zaujala Alastora.

Na čerstvo pokosenej tráve sa držal tenký závoj hmly a na vrchole kopca sa týčil štvorposchodový kaštieľ v koloniálnom štýle. So sytohnedým dreveným obložením kontrastovali biele rámy obrovských okien a kamenné schody, po ktorých sme stúpali, pokračovali na rozsiahlu verandu podopretú okrúhlymi stĺpmi.

Voviedla som autorov cez dvojité dvere a z kuchyne k nám doľahla lahodná vôňa Curtovho jablkového muštu so škoricou a s klinčekmi. Hlavná hala symbolizovala prímorské spojenie bielych obkladov a lešteného dreva červenej farby, ktorá súperila s jesenným listím vonku. Nad krémovou pohovkou pod dlhým oknom visel minimalistický zlatý luster.